

Om drie uur 's ochtends wanneer ik niet kan slapen gaat mijn kamer zijn gangetje in het donker en heb ik alleen die woordenstroom bij me die komt aanrazen als die renpaarden die je op tv ziet, de arme beesten, en wanneer hun hart het opgeeft worden ze op de grond gelegd en achter een blauw scherm doodgeschoten.

Om drie uur 's ochtends denk ik aan harten. Ik denk aan harten van suikergoed en harten die in bomen zijn gekerfd en de hartjes van kolibries. Ik denk aan harten in lichamen en het ritme binnen in ons dat we niet zelf kunnen kiezen.

Ik leg mijn hand op het mijne. Daar is het.

Het slaatslaat slaatslaatslaat slaatoveroverover
slaatslaatslaat.

Een hart is een raadsel en geen raadsel. Het verstopt zich achter ribben en pompt bloed in het rond. Je kunt het eruit trekken, het in je hand houden. *Knijpen*. Het hart wil wat het wil. Het kan van goud zijn, makkelijk van glas, van steen. Het kan er zomaar ineens mee ophouden.

Mensen krassen harten in bankjes, tekenen ze op beslagen ramen, laten ze in hun huid tatoeëren. Geloven het verhaal dat ze zichzelf wijsmaken: dat harten op de een of andere manier groter zijn dan spieren, dat we meer zijn dan een toevallige rangschikking van moleculen, dat we worden voortgedreven door een kracht die groter is dan de zwaartekracht, dat liefde meer is dan een massa zenuwen en impulsen...

'Biz.'

Gefluister.

'Biz.'

In het donker.

'Biz.'

In mijn kamer.

Ik doe mijn ogen open en daar zit pap, op de rand van het bed.

‘Hou daar nu eens mee op,’ zegt hij.

Waarmee? Tussen mijn oogharen door kijk ik naar hem. Hij is bezig.

‘Met dat nadenken. Ik hoor het aan je adem.’

Pap heeft een grijs sweatshirt aan. Zijn handen liggen gevouwen in zijn schoot. Hij ziet er moe uit.

‘Je zou net zo moeten slapen als toen je nog klein was,’ zegt hij. Hij kijkt weg, glimlacht. ‘Met die piepkleine vingertjes onder je kin. Er is een foto...’ Pap valt stil.

Ja, pap. Die ken ik.

‘Die van ons in het ziekenhuis, toen je net geboren was...’

Ja. Die van vlak nadat mam haar nieuwe bloed had gekregen en jij was flauwgevallen en ze je sinaasappelsap hadden gegeven. Die waarop mam lachend opkijkt naar de camera en ik in haar armen lig te slapen. Ja, die ken ik.

Weer glimlacht pap. Hij steekt zijn hand uit om me aan te raken, maar dat kan hij natuurlijk niet.

Die foto heeft op elke koelkastdeur in elk huis gehangen waar ik ooit heb gewoond. Hij hangt onder een magneet van een loodgietersbedrijf en naast een klem waar bonnetjes van een jaar oud tussen zitten die mam blijkbaar maar niet kan weggooien.

Hij is gemaakt een uur nadat ik zo snel uit mam was komen schieten dat ze een bloedtransfusie nodig had. Ik zie eruit als een naaktslak en pap ziet er verslagen uit, alsof hij een auto-ongeluk heeft gezien. Maar mams gezicht is vrolijk, open, gelukkig.

Alle andere foto’s zitten in albums op de boekenplank in de woonkamer, naast de niet-werkende open haard. In die albums zitten alle foto’s die pap van mij heeft gemaakt tot hij doodging, en alle foto’s die mam van mij heeft gemaakt tot de smartphone werd uitgevonden en ze me niet meer op papier afdrukte. Ik zit nu voor een deel in een vastgelopen computer die mam nog steeds een keer wil laten repareren en op een overvolle iPhone die ze nog steeds een keer wil downloaden.

En je vindt me op foto’s die vrienden hebben gemaakt wanneer dat van mij mocht en op de foto’s die de tweeling met hun ogen heeft ge-

maakt sinds ze baby's waren. Je vindt me in de oceaan waar ik langs wandel wanneer ik spijbel en in de wolken waarin ik soms in mijn fantasie ben. En je vindt me in de blik op het gezicht van mijn vriendin Grace, een seconde nadat ik haar had gezoend en vijf seconden voordat ze zei dat ze me alleen als vriendin zag.

Ik knipper met mijn ogen. Pap is weer weg. De kamer is leeg, op mij, mijn bed, mijn wanden, mijn gedachten, mijn spullen na.

Het is hoe laat – vier uur 's ochtends?

Om acht uur heb ik een proefwerk natuurkunde.

Mijn ribben doen pijn. Daarachter zit mijn hart en dat slaatslaat slaatslaatslaat slaatover

slaatslaat slaat.

Mijn naam is Elizabeth Martin Grey, maar niemand van wie ik hou noemt me zo.

Dat Martin komt van paps vader die bij een ongeluk op de boerderij is omgekomen toen hij dertig was en pap tien was.

Ik was zeven toen pap doodging. Wat inhoudt dat ik dus minder tijd heb gehad met pap dan pap met zijn vader heeft gehad.

Er is nooit genoeg tijd. Of eigenlijk is er te veel en te weinig en is dat ongelijk verdeeld. Er is meer dan genoeg tijd die voorbijgaat maar niet genoeg tijd die al voorbij is.

Toch?

Verhouding van de tijd die je wil ten opzichte van de tijd die je krijgt (een ruwe schatting):

1 : 20.000.

Verhouding van paps tijd als de zoon van Martin : als levende vader van Biz : als mijn dode vader die op de rand van mijn bed zit en me verhalen vertelt:

1 : 0,7 : ∞.

Maandagochtend 7.30 uur en het is zo heet dat het huis voelt alsof het aan het smelten is. De cicaden gillen door de ramen. De hond ligt op de keukenvloer te hijgen. Ik heb vijf minuten geleden gedoucht en ik zweet alweer door mijn bloes heen.

‘Urgh,’ zeg ik en ik laat me over het aanrecht heen vallen, met mijn gekreukelde uniform aan en mijn veters los.

Mam bekijkt mijn gezicht en zucht. Ze staat het ontbijt voor de tweeling te maken. ‘Wees dankbaar dat je een goede opleiding krijgt, Biz.’ Ze zwaait met een spatel. ‘Niet iedereen is zo’n bofkont.’

Ik tuur naar haar. ‘Misschien heb je me verkeerd geïnterpreteerd, mam. Misschien bedoelde ik wel: “Urgh. Ik wou dat school het hele weekend duurde, ik heb het zo ontzettend gemist.”’

Ik zit nu een maand in het voorlaatste jaar van de middelbare school, wat belachelijk is omdat ik een smurf ben en nog helemaal niets heb, maar toch moet ik opstellen schrijven over Lenin en Richard III en ongebreidelde stadsuitbreiding. Dit is een belangrijk jaar. Over een paar seconden, zeggen de docenten, moeten we al eindexamen doen. Ze blijven ons maar opstoken over de toekomst die voor de deur staat.

Dit is belangrijk! zeggen de docenten Engels, techniek, beeldende vorming, wiskunde, muziek, aardrijkskunde en Andere Belangrijke Vakken Waar We Geen Enkele Interesse In Hebben Maar Die We Toch Volgen Om Een Hoog Cijfer Te Krijgen.

Je moet het serieus nemen!

Je moet je goed voorbereiden!

Je moet niet in paniek raken, anders moet je naar de leerlingbegeleider omdat je door ons in paniek bent geraakt!

Ik doe de koelkast open. ‘Ik ga hier zitten, goed? Even maar. Ik kruip lekker bij de broccoli.’

Mam schiet in de lach. Ze staat bananenpannenkoeken te maken. Billie en Dart zitten boven hun wachtende borden te kwijlen. De tweeling heeft vanochtend vrij. Ze moeten naar de tandarts! Ze zijn dol op de tandarts: mam werkt daar, dus krijgen ze extra tandenborstels en net zo veel pakjes floss en tubetjes tandpasta als ze kunnen dragen.

‘Zijn ze al klaar?’ vraagt mijn broer, Dart van zes.

‘Schiet op, mam! Ik ga dóód van de honger,’ zegt mijn zus, Billie, negentien minuten jonger dan Dart.

‘Eén tel nog,’ zegt mam. ‘Geduld is een schone zaak, ook met panenkoeken.’

Ze keert er eentje om. Hij ziet er geblakerd uit. Mam houdt niet van koken.

Ik snap niet hoe ze het met deze hitte uithoudt bij een fornuis. Ik pak kokosyoghurt en druiven uit de koelkast.

‘Heb je goed geleerd voor je proefwerk?’ vraagt mam.

‘Absoluut,’ zeg ik. En het is ook zo, als YouTube-filmpjes kijken en naar muziek luisteren terwijl je het leerboek doorleest telt als leren. Ik weet niet of ik er klaar voor ben – er is dat dingetje dat ik slaap tekortkom, en dat dingetje dat ik nog niet echt met Grace heb kunnen praten sinds ik haar heb gezoend, waardoor deze dag nog voordat hij is begonnen al onmogelijk en ingewikkeld is.

Ik geef mam een knuffel als afscheid en zoen de tweeling, die tegenstribbelt, op hun wangen.

Ik pak mijn fiets uit de schuur, fiets een halve minuut en besef dan dat de voorband plat is.

O ja, dat was ook zo.

Wanneer is die band lek gegaan? Vrijdag? Nee, donderdag.

Shit, Biz! You had one job.

In een boom in de buurt lacht een zwartrugfluitvogel. Zijn vriendje kijkt naar beneden, lacht dan mee.

Ik kan mam wel vragen of ze me wil brengen maar ik weet wat ze dan zegt: ‘Zie ik eruit als een taxi, Biz?’

Ik kan wel spijbelen, maar dan mis ik mijn proefwerk en verpest ik mijn voor de deur staande toekomst.

Ik zet de fiets weer terug in de schuur. En ga lopend op weg.

Samen met mam en de tweeling woon ik in Wollongong, in een huis met blauwe gevelbekleding aan een straat die behangen is met bomen.

We zijn hier een paar jaar geleden komen wonen, maar hiervoor hebben we al op heel veel andere plaatsen gewoond. We zitten anderhalf uur ten zuiden van Sydney. De stad is niet te groot en niet te klein; voor nu is hij precies goed, zegt mam. De stad ligt aan zee, aan de voet van een steil oprijzende bergrug. De zee stoot tegen de kust, schuift onder rotsen en duinen en minnaars. Verweerde kliffen buigen zich over ons heen en proberen te lezen wat we hebben opgeschreven. De stad is lang, als een vinger. Ooit was het een staalstad.

Zo, dat was de rondleiding.

Toen ik zeven was woonden mam, pap en ik in het noorden, bij Queensland – in het Australische oerwoud, zegt mam graag. Ze zegt dat het er stikte van de muggen, maar die herinner ik me niet.

Ik herinner me de kikkers nog, die 's nachts in de kreek aan de voet van de heuvel zaten te *klik-klakken*. Het huis was van hout; het stond op palen. De achtertuin was een steil aflopende warboel van eucalyptusbomen en varens en vijgenbomen en struiken.

Overal om je heen kon je heuvels als vrouwenborsten zien. Als ik wakker werd hoorde ik kookaburra's. Het licht kwam door mijn gordijnloze ramen naar binnen en tilde me uit bed. Dan rende ik de kamer van mam en pap in en sprong boven op ze om ze wakker te maken.

Nu is onze straat plat. Hij loopt langs een park waar ik de hond uitlaat en hij aan de poep snuffelt die andere honden achterlaten. Ik loop in een kwartier naar school, maar ik kan er ook gewoon voorbijlopen en naar zee gaan. Of, als ik echt de rebel wil uithangen, kan ik de andere kant uit en binnen een kwartier in een regenwoud rondlopen,

onder aan een berg, en bloedzuigers verzamelen voor mijn bloedzuigerleger.

De cicaden houden me gezelschap op de wandeling naar school. Ze gillen van de ene reusachtige gomboom naar de andere. Ik loop langs het buurthuis. Ik loop langs het park. Ik kom aan het eind van de doodlopende straat en wacht onder de blakerende zon tot ik de snelweg kan oversteken.

Het verkeer jankt voorbij. Ik voel mijn huid bakken. Ik voel kanker zich in mijn sproeten ophopen. Ik voel het teer van de weg onder mijn voeten smelten wanneer ik me de weg over haast.

Na de snelweg krijg je een dierenarts, een kroeg en een treinstation. Elke dag moet ik de rails over om bij school te komen. Elke keer denk ik: stel dat de signalen het verkeerd hebben en er ineens een trein aankomt en over me heen rijdt terwijl ik aan het oversteken ben?

Er is ooit een vrouw tegen het signaal in de spoorwegovergang overgestoken. Niet hier, maar wel zo dichtbij dat het hier had kunnen zijn. Ze had haast, zeiden ze; ze negeerde de rinkelende bel, de spoorboom die naar beneden kwam. Ze kwam halverwege en bedacht zich toen. Ze draaide zich om. Toen kwam de trein.

Elke keer wanneer ik de spoorwegovergang oversteek, denk ik aan haar en probeer ik niet aan haar te denken.

In mijn hoofd heb ik haar laatste momenten steeds weer overgedaan. Ik heb haar gegoogeld en ik weet hoe haar gezin heet, wat voor werk ze deed, naar welke muziek ze luisterde en het laatste concert dat ze heeft gezien voordat ze doodging. Ik voel haar gespannen huid toen ze de trein zag en hoe er zweet opkwam een tel voordat de trein haar raakte –

stap

en hoe onze pupillen zich verwijdden

stap

en mijn ogen zwart maakten

stap

en in dat oneindige, moleculaire moment herinner ik me niet meer of ik nu van plan was over te steken of dat ik op de rails ben blijven stilstaan en hier sta te wachten –

‘Hé, Biz.’

Ik draai mijn hoofd. Pap loopt naast me, blootsvoets, met zijn hardloopbroekje en KISS-T-shirt aan.

‘Herinner je je de eerste keer nog dat je met de trein meeging?’

Nee. Dat herinner ik me niet meer, pap.

‘Het was een stoomtrein. Je was vier. We reden door een regenwoud! We gingen heel hoog een berg op en daar zijn we naar een vlinderreservaat gegaan. En jij fladderde rond als een monarch. Je was prachtig.’

Is dat zo, pap?

‘Fladder maar eens rond. Probeer het maar, Biz; dat is goed tegen piekeren.’

Ik kijk naar beneden. Ik ben de spoorwegovergang over en het station voorbij. Ik loop op het pad; het strekt zich voor me uit, met aan beide kanten groen gras en de zon die straalt.

Ik denk aan vlinders. Ik denk aan vliegen.

Pap lacht.

Hij is weg wanneer ik op school aankom.